

Beszámoló a 2014-es Eurochoir-ról

Nagyon örültem, amikor megtudtam, hogy tavaly után, amiről csupa jó emlék maradt, idén is részt vehetek a rendezvényen. A Eurochoir egy olyan esemény, ahol különböző országokból, nagyrészt Európából érkezett énekesek alkotnak egy kórust, hogy egy hét alatt felkészüljenek az adott műsorral két, esetleg három hangversenyre. A tábort az Európai Kórusok Szövetsége (ECA) szervezi, minden évben más országban, immáron a 13. alkalommal jött létre, most először Franciaországban, Saintes városában.

Saintes egy kb. 26000 lakost számláló, hangulatos kisváros Franciaország közép-nyugati részén, az atlanti óceán partjától nagyjából 40 kilométerre. Mérete ellenére rengeteg látnivalóval rendelkezik, több hatalmas templommal, egy diadalívvel (a városon keresztül folyó La Charente partján) és nem utolsósorban egy római kori amfiteátrummal. A Eurochoir szállása is egy műemlék volt, az Abbaye aux Dames falai közt próbáltunk, ettünk, aludtunk.

Minden évben két nemzetközileg elismert karnagyot kérnek fel a műsor összeállítására, próbálására és előadására. Egy karnagy a Eurochoir otthonát adó országból, egy pedig valamely másik országból. Saintes-ben Lone Larsen (Svédország) és Geoffroy Jourdain (Franciaország) zenei elképzeléseit, gondolkodását ismerhettük meg a főként skandináv és francia repertoáron keresztül.

Előző évben is nagyszerű csapat verbuválódott össze - alig akartuk elhagyni Pécset az együtt töltött hét után, idén pedig a társaság nagy része már ismerős volt tavalyról. Nekem így könnyebb volt beilleszkedni a kórusba, de nem hiszem, hogy bármelyik „első bálózónak” ez nagy gondot jelentett volna, hiszen az összes tag nyitott és kíváncsi alkat volt. Elősegítve az ismerkedést, az első nap délutánján játszottunk néhány játékot, kezdve a „Here we go with the big fat pony” indítású dalocskával,

vicces szabályok általi csoportalkotáson keresztül egy speciális bingóig. Azt hiszem, mindenki nevében mondhatom, hogy rettentően élveztük, közben pedig közelebb is kerültünk egymáshoz.

Mivel csak négy napunk volt felkészülni az előttünk álló három koncertre, ezért mindennap három próbán kellett részt vennünk: délelőtt és délután három-három, este, vacsora után, pedig egymásfél órás próbán. Ez viszonylag megerőltető, de szükséges volt, így is volt egy-két darab, amivel nem készültünk el időben, így nem is adtuk elő. Szerepelt a műsorban egy-egy férfi- és nőikari darab is Poulenc: Quatre Petites Prieres és Rehnqvist: I himmelen című kompozíciói. Ezek a darabok szolgáltattak okot arra, hogy osztott próbákat tartsanak az elején, de persze mint egyneműkari szólampróbák is működtek a többi darab szempontjából.

Reggelenként általában Lone énekeltetett be minket, egy két tornagyakorlattal kezdve, majd a kórus kettéosztódott az előbb említettek okán. A nőikar próbáiba, így Lone munkájába nem nyertem nagy betekintést, de annyit meg mertem állapítani, hogy a titka a lelkesedésében és az emberekbe vetett bizalmában rejlik.

A férfikari művek miatt Geoffroy-t jobban megismerhettem. Sokat beszélt, hogy megpróbálja átadni nekünk gondolatait Poulenc-ről és zenéjéről, illetve darabjainak előadásmódjáról. Azt kérte, hogy az éneklésünk legyen nagyon folyamatos, ne szakítsák meg különféle súlyok, „vadromantikus” ömlengések. Poulenc-et egyszerű dinamikák, tömbszerű gondolkodás, de a tömbökön belül megszakítatlanság jellemzi. Azt hiszem, hogy Geoffroy igazán nehéz dolgokat kért tőlünk, amit a kórus nagy része nem is tudott

száz százalékban végrehajtani, sőt talán még megérteni is nehéz volt, de aki megértette az meg is próbálta, és ez volt a lényeg.

Hogy bele ne fásuljunk a sok próbába, a 3. napon szerveztek nekünk egy kis városnézést is, amin megtekinthettük a műemlékeket belülről is. Ha már kórusként templomokban jártunk, ki is próbáltuk az összesnek az akusztikáját, varázslatosan szólt mindegyik hely. Ilyenkor általában már régebből (pl. tavalyról)

tanult dolgokat énekelünk, de mindig előkerült egy-egy azon héten tanult darab is. A rögtönzött kis koncertekkel magunkon kívül az ott tartózkodó többi turistát is láthatóan szórakoztattuk. Bementünk az Amfiteátrumba is, ahol azt hiszem sikerült a hét emblémájául szolgáló fotót is elkészíteni. (utolsó kép)

Mindannyian részt vettünk egy bemutatón, ahol az ECA-EC követői beszéltek az ECA-EC, illetve a VOICE projekt működéséről, valamint röviden a jövő évi Europa Cantat-ról is.

A negyedik napon már a művek összefoglalásáé volt a szerep, és volt egy helyszíni próbánk is. Az első koncertet másnap, az apátságban tartottuk telt ház előtt. Hatalmas élmény volt ott énekelni. Ráadásként - mindenki meglepetésére - Lone improvizált velünk egy kicsit. Többünk még sosem vett részt ilyesmiben, és még nem is tudtunk róla, hogy mi fog történni. Lone a koncert után nevetve írta le az ábrázatunkon látható kérdőjeleket.

Másnap elhagytuk addigi otthonunkat, és tovább álltunk egy tengerparti kiruccanást közbevetve Poitiers-be, a következő koncert helyszínére. Itt is várt egy ráadás a közönségre, Lone legnagyobb meglepetésére egy improvizációval köszöntöttük fel őt születésnapja alkalmából.

Az utolsó koncert Párizsban volt, a Chateau de Vincennes-ben. Koncert után, a hét zárásaként egy étteremben vacsoráztunk, majd a szállásunk előtti téren folytatódott a véget nem érő éneklés, beszélgetés.

A Eurochoir idén is hatalmas élmény volt, rengeteg tapasztalattal gazdagodtam. Elindult hivatalosan is egy új projekt, a REVOICE, ami a Eurochoir tagjait hívja egy-egy hétvégére Európa valamely városába, hogy újra összeállva adjanak egy-egy koncertet. Remélem valamelyiken részt tudok majd venni.

Szeretném megköszönni az EUROPA CANTAT Pécs 2015-nek a lehetőséget, és Balog Rékának a segítséget és a szervezést! Nélkülük nehezen jutottam volna el Saintes-be.

Mészáros Mátyás